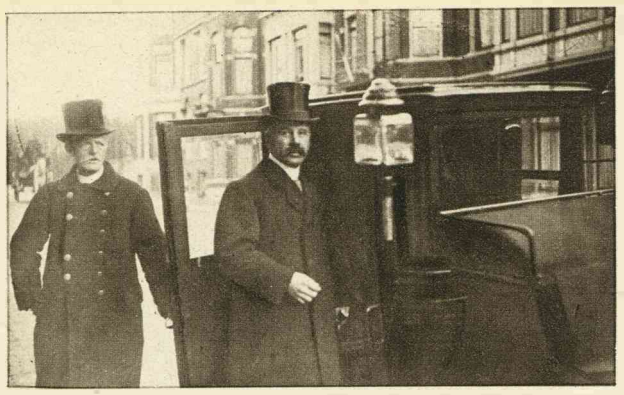
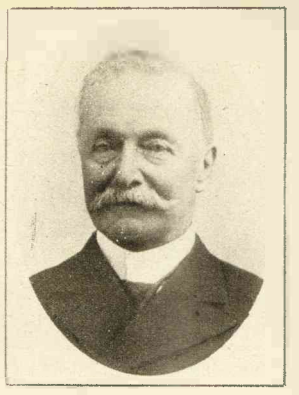

MR. DR. A. VAN GIJN,
de nieuw-benoemde minister van Financiën begeeft zich op den morgen van zijn benoeming naar H.M. de Koningin om in Haar handen den eed af te leggen. (*foto Hijmans*).

MR. S. A. D'ENGELBRONNER.†

MR. S. C. VAN APPELTERE.

Te 's-Gravenhage is op den leeftijd van 71 jaar overleden de heer Mr. S. A. d'ENGELBRONNER, advocaat bij den Hoogen Raad, schoolopziener in het arrondissement Alkemade, oud-redacteur van het dagblad „Het Vaderland". — Onder talrijke blijken van belangstelling vierde de heer Mr. S. C. VAN APPELTERE te 's-Gravenhage verleden week zijn 60-jarig jubileum als notaris.

.... 't was niks...." Goddank dacht-ie er zelf achter.

„Kaik es," riep 'n straatjongen, die voorbij kwam .... „'n daiker!"

„Nee, jong," zei 'n ander, „'n afiateur!"

Karel antwoordde niet, heel z'n attentie was gevestigd op 'n groentekar links en 'n vuilniskar beladen met manden afval rechts. De punt van z'n linkerspatbord zweefde verraderlijk langs de bloemkool van den groenteman .... 'n duw aan 't stuur, 't rechter spatbord wipte 'n afvalmand af met de behendigheid als gold het 'n ghymkana-race. De mand viel over de motorkap van den wagen leeg, en wat vies eierstruif, waaraan ettelijke koolbladeren kleefden, verhoogde het aanzien van den fonkelnieuwen Amerikaan niet.

Links 'n duw aan 't stuur, en als 'n overzetpontje bedreigde de auto thans weer het voorste deel van de groentenkar. Maar het liep goed af. Zweetbadend zat Kareltje aan 't stuur, zuchtte.

„Oooo," had Mies alleen gezegd en ze had stijf van angst naar links en rechts gekeken.

„Dikke vissiesvreter, ken je niet uitkijken?" blerde de groenteman 'm na.

„Wou je 'n vrachie vullis hebben?" riep de kerel van de vuilniskar.

Bedroefd keek Karel naar de eierstruif met de koolblaren, die langzaam naar beneden gleden, langs de motorkap .... wat 'n zonde .... heel 't lak bedorven .... Zoodra ze buiten de stad waren zou die 't schoonmaken .... Hij gaf weer gas ....

„Karel," zei Mies schuchte', „zou je wel zoo hard rijden ..."

„Hard rijden?" vroeg vriend Karel minachtend, „kind, we hebben nog geen kinderwagen ingehaald; straks zal je eens zien, als we buiten zijn!"

Hij zat aan 't stuur als 'n bidder op 'n begrafeniswagen.

Stijf hield ie 't rad omklemd. Hij transpireerde hevig. Driedubbel zat de kleurige sjaal hem om den hals. Hij zelf was bijna even paars als de strepen op zijn halsdoek.

„Mies," zei hij, niet durvend loslaten, „maak m'n das eens wat los, 't is wat warm ...."

Mies gedienstig, willigde het verzoek in.

„Pfff", zuchtte de bevrijde man.

Ze reden nu buiten. Na 'n met gunstig resultaat bekroond uitwijken van 'n melkkar, die net nog het kostbare koeiennat in veiligheid wist te brengen buiten de lijn der spatborden, lag de weg vrij breed en eenzaam tusschen de landerijen, waarop wat verder af de koetjes graasden. „Daar zal-ie toch wel niet bij kunnen komen," dacht Mies, die dapper naast 'm zat, maar na de ochtendlijke vuilnis-ontmoeting nu niet zoo heel gerust was, en daarom pas van de dingen buiten genoot, als ze minstens 200 meter van den weg verwijderd waren. Ieder voorwerp daarbinnen was haar 'n bron van zorg omtrent hun lichamelijk heil, want dank zij de te vaste hand van Karel, om 't stuur geklemd, zeilde de wagen over den weg, als 'n benevelde landstormman. Kwam er 'n kruiwagen voorbij, dan zwiepte direct de wagen zoo naar rechts, dat de wegkant te smal werd, en met 't gevolg dat-ie links terugging en dan nog nèt altijd het voorwerp in kwestie zoo dicht naderde, dat Mies 'n half ingeslikt „O" kermde ....

„Zei je wat," vroeg Karel.

„Ik zat op m'n handtaschje," zei ze dan. Of „er prikte me 'n speld," maar in werkelijkheid prikte d'r hare ongerustheid met duizend spelden.

Om twaalf uur waren ze dicht bij het huis van de eerste van de serie te bezoeken vrienden. Zwaar claxonneerend naderden ze het tuinhekje, dat wijd open stond.

„Wat zullen ze verrast zijn!" zei Mies, nu toch wel meegenietend.

„Nou zal je eens wat zien," zei Karel, en meteen zwaaide-die 't net te smalle hekje binnen, met 't plan eens keurig voor te rijden, maar 'n jammerlijk gekraak en gekletter van kapot ijzer en 'n slag als op 'n blikken trommel deed 'm verstarren. Hij schrok, sloeg z'n beenen uit naar het rem-pedaal, trapte in z'n schrik op 't gaspedaal, zoodat de wagen met 'n sprong vooruit schoot, het ijzeren hekje als 'n tropee op z'n vernielde spatborden het tuintje mee insleurend, als 'n stier bij 'n stierengevecht den mantel van de espada; en meteen midden in 'n bed met stamrozen schietend, dat-ie volkomen leegwoelde, bracht Karel, de handrem grijpend, eindelijk het monster tot staan, ten aanschouwe van het geheele gezin van z'n vriend, die op 't geweld, met vrouw, telgen naar buiten gestoven was.

„Waarom ben je niet ineens door tot in de gang gereden?" vroeg z'n vriend zuur-vriendelijk, „dan had je 'm gelijk aan den kapstok kunnen hangen," voegde hij er bij op den geheel gedeukten wagen doelend en de verwoesting van z'n tuin gadeslaand.

„Waarom hebben jullie ook zoo'n lam smal hekje aan je huis," bracht Karel verbouwereerd in 't midden.... 't Is mooi zooals m'n wagen er uitziet!"

Mies was doodsbleek van den zetel gekomen .... begon toen ze op den grond stond te huilen van agitatie ....

„Goddank, dat ik er ben," zei ze, en zeeg in de armen van d'r vriendin. „Nooit ga ik meer in dat ding zitten!" Om haar vormde zich 'n sympathieke groep.

„Dat ding ....!" protesteerde Karel woedend.... Maar hij zweeg bij 't aanschouwen der ruïne en den ongelukkigen wagen.

„Pa, heeft oom Karel 'n stoomploeg meegebracht?" vroeg brutaal een van de telgen, naar het verwoeste stamrozenbed ziend, waarin als schepraderen de spatborden geploegd hadden.

Karel zag van z'n vriend naar z'n vrouw, van z'n vrouw naar den wagen, van den wagen naar z'n vriend, en hij begreep, dat hij wat goed te maken had.

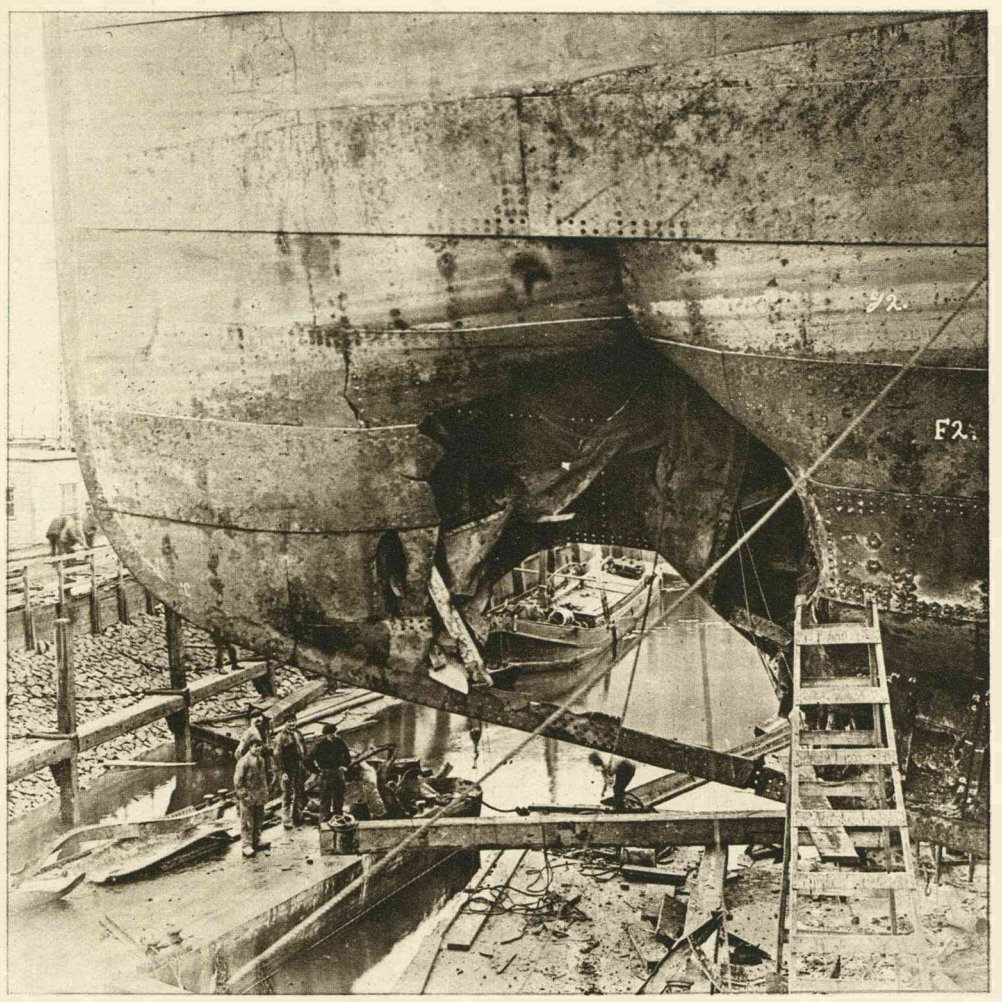
„Amice," zei-ie, uit den wagen klimmend, „'t spijt me..., maar er is niets aan te doen, 'k had 't niet moeten beginnen. M'n vrouw heeft 't gedroomd vannacht en me geraden 'n chauffeur mee te nemen. Doe me 'n plezier en help me den boel in orde maken. Er is zeker wel 'n smid in de buurt hè? 't Is voor mij ook niet lollig. Ik was er zoo trotsch op ...." Hij staarde naar z'n prachtige gloednieuwe beenkappen ... „Jammer, jammer ..."

„Doe die gekke muts nou af," nijdigde z'n vrouw, „dat staat nu heelemaal niet meer." En ontdaan trok Karel dat ding af. Hij voelde zich als 'n officier, die gedegradeerd wordt. Zn'vriend kreeg nu nog meelij met 'm.

„Kom mee," zei-ie, „naar binnen. We zullen den boel laten opruimen. Er is nog vrij veel héél, 't valt après-tout nog mee en het huis heb je gelukkig nog laten staan ...."

* * *

Dien middag werd de auto nagezien. 't Kostte alleen 'n

DE „RIJNDAM" OP EEN MIJN GELOOPEN.
Hoe het s.s. „Rijndam" op een mijn liep en toch behouden bleef: de ontploffende mijn maakte een gat door de voorpiek heen, door den linker- en rechterzijwand van het schip dus. Dank zij den waterdichten schotten en het stoppen der gaten met cement, wist men echter het schip drijvende te houden. Helaas waren er een paar menschenlevens te betreuren.

DE VERWOESTINGEN IN SERVIË.
Oostenrijksche soldaten helpen de verwoeste huizen van een stad „ergens" in Servië herstellen.

DE „RIJNDAM" OP EEN MIJN GELOOPEN.
Het s.s. „Rijndam" gefotografeerd op zijn thuisreis nà de ramp.